

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/205/2021
Identifikačné číslo spisu:	8811211204
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8811211204.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu SLOVNAFT, a. s., so sídlom v Bratislave, Vlčie hrdlo, zastúpeného JUDr. Petrom Pandym, advokátom so sídlom v Kráľovskom Chlmci, Ľ. Kossutha 99, proti žalovanému S. K., bývajúcemu v J. N. XXX, zastúpenému advokátskou kanceláriou JUDr. STANISLAV KAŠČÁK, s.r.o., so sídlom vo Vranove nad Topľou, Ulica 1. mája 1246, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 5C/491/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 19. februára 2020 sp. zn. 2Co/18/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 16. januára 2018 č. k. 5C/491/2011 - 196 určil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz. Č., zapísaných na LV č. XXXX a to podľa geometrického plánu č. 761005070 novovytvorených parciel č. XXXX/XX vo výmere 278 m² a č. XXXX/XX vo výmere 319 m², vytvorených geometrickým plánom č. 5C 491/2011 - 3/2013 a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tohto nároku bude rozhodnuté samostatným uznesením. Vykonaným dokazovaním zistil, že právny predchodca žalobcu nadobudol vlastnícke práva k predmetným pozemkom kúpou zmluvou z 1. septembra 1971 a to podiel 5/8 a kúpou zmluvou z 8. januára 1974 nadobudol podiel 3/8 z pozemku, ktorého vlastníčkou bola K. I., rod. S., nar. XX. S. XXXX a ktorá bola právnou predchodkyňou žalovaného. Ďalej zistil, že právny predchodca žalobcu BENZINOL n. p., po nadobudnutí pozemkov na susediacich parcelách postavil čerpaciu stanicu v rámci hlavného predmetu jeho podnikania a na pozemku, ktorý je predmetom sporu, postavil odjazdovú miestnu komunikáciu z čerpacej stanice na nadväzujúce mestské komunikácie. Poukázal na závery znalca X.. K. K., ktoré vyjadril v znaleckom posudku č. 4/2013 a ktorý aj vo svojej znaleckej výpovedi stotožnil, že predmetom sporu je práve pozemok - podľa súčasného číslovania označený č. XXXX/XX

a XXXX/XX. Mal za preukázané, že v roku 2006 v danej lokalite bol vykonaný register obnovenej evidencie pozemkov a to nesprávne, keď tieto pozemky boli opätovne zaregistrované ako vlastníctvo právnych nástupcov predávajúcej K. I., rod. S., a to vo vzťahu k jej synovi O. I., ktorý ich kúpnu zmluvou z 18. mája 2008 previedol na žalovaného. K námietke žalovaného, že v kúpnej zmluve z 1. septembra 1971 je uvedené iné parcelné číslo pozemku a to XXX/X, súd prvej inštancie uviedol, že ide len o zrejmu chybu v písaní v tejto zmluve, keď správne malo byť uvedené číslo parcely XXX/X, čo preukazuje aj samotná chronológia a logická následnosť uzatváraných právnych úkonov, ktorými právny predchodca žalobcu uvedené pozemky nadobúdali. K námietke žalovaného, že právnym predchodcom žalobcu nadobudnutá celková výmera pozemkov za účelom výstavby čerpacej stanice 3883 m² korešponduje všetkým nadobúdacím titulom žalobcu, vrátane tých, ktoré sú predmetom konania, súd prvej inštancie uviedol, že z dokazovania vyplýva, že právny predchodca žalobcu môže mať zapísané aj vlastníctvo k pozemkom, ku ktorým nemá nadobúdací titul, avšak bude vecou prípadných iných vlastníkov domáhať sa od žalobcu vydania svojho vlastníckeho práva, avšak uvedené nemožno vzťahovať na daný predmet konania s poukazom na identifikáciu tejto nehnuteľnosti znalcom. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj námietkou žalovaného ohľadom prípadného vydržania nehnuteľností, ktoré nadobudol kúpnu zmluvou z roku 2008 a zistil, že vo vzťahu k jeho osobe, predpoklady vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka nemôžu byť splnené, nakoľko žalovaný a ani jeho právny predchodca tieto pozemky po zákonom stanovenú dobu 10 rokov nemali v držbe a je tu aj pochybnosť o dobromyseľnosti nadobudnutia predmetu sporu žalovaným, nakoľko v čase kúpy tento mal vedomosť o umiestnení účelovej komunikácie na týchto pozemkoch a na tomto závere nič nemení ani tá skutočnosť, že predávajúci O. I. tieto pozemky nadobudol vykonaním ROEP, keďže tento štátny orgán pri osvedčení vlastníckeho práva predávajúcemu k týmto pozemkom zrejme pochybil. O trovách konania rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 19. februára 2020 sp. zn. 2Co/18/2019 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že geometrický plán č. 761 - 0050 - 70 bol vyhotovený pre účely oddelenia parcely EN XXX/X, ktorej súčasťou sa okrem iného stala aj odpredávaná mpč. XXX/X vo výmere 597 m² (v geometrickom pláne vyznačená dielom „a“) a táto novovytvorená parcela bola zapísaná na LV č. XXX kat. úz., následne bola prečíslovaná v roku 1976 na parcelu EN XXXX a v roku 1986 na parcelu EN XXXX. V konaní ustanovený znalec X. K. K. v znaleckom posudku č. 4/2013 ustálil, že novovytvorené parcely XXXX/XX a XXXX/XX tvoria pôvodný diel „a“ z GP č. 761 - 0050 - 70 vo výmere 597 m² so zdôraznením, že týmto geometrickým plánom došlo k majetkoprávnemu usporiadaniu parcely EN č. XXX/X a bola ním zameraná plocha, ktorej súčasťou sú parcely CKN XXXX/XX a XXXX/XX, avšak s čiastkovými odchýlkami v geometrickom určení. Ďalej uviedol, že dôsledkom Registra obnovenej evidencie pozemkov, ktorý bol právoplatne schválený rozhodnutím Správy katastra vo Vranove nad Topľou 30. júna 2006 bol v kat. úz. Č. založený LV č. XXXX so spresnenou výmerou parcely EKN č. XXX/X - orná pôda o výmere 2 644 m², kde vlastníkom tejto nehnuteľnosti pod poradovým číslom 1 bola opäť zapísaná pôvodná vlastníčka I. K., rod. S. v podiele 5/8 (údaje prevzaté z PK č. XXX, kat. úz. Č.) a pod poradovým číslom 2 I. K., rod. S. v podiele 3/8, ktorý podiel nadobudla darovacou zmluvou z 24. novembra 1971. Z potvrdenia Okresného úradu Vranov nad Topľou - katastrálny odbor zistil, že v rámci konania ROEP spoločnosť žalobcu nebola účastníkom konania a neboli jej žiadne výpisy z ROEP zasielané. Podľa osvedčenia o dedičstve sp. zn. 5D/93/08 po K. I., rod. S. sa stal výlučným vlastníkom parcely EKN č. XXX/X O. I., ktorý 18. mája 2008 kúpnu zmluvou túto nehnuteľnosť odpredal žalovanému. Podľa záverov znalca X. K. K. štátny orgán pri konaní o ROEP v roku 2006 mal dôsledne skúmať, že časť mpč. XXX/X označená v geometrickom pláne z roku 1970 ako diel „a“, už bola kúpnyimi zmluvami z roku 1971 a 1974 odpredaná právnemu predchodcovi žalobcu a stala sa tak súčasťou pôvodnej parcely EN č. XXX/X, kat. úz. Č.. Odvolací súd súhlasil so závermi súdu prvej inštancie, že pokiaľ sa v kúpnej zmluve z 1. septembra 1971 uvádza označenie odpredávanej parcely mpč. XXX/X, reálne išlo o parcelu s označením mpč. XXX/X, kat. úz. Č., keď toto vyplýva z chronológie uzatvárania jednotlivých právnych úkonov (kúpna zmluva z 1. septembra 1971, darovacia zmluva z 24. novembra 1971, kúpna zmluva z 8. januára 1974). Poukázal na skutočnosť, že predmetom oboch kúpnych zmlúv bol výlučne pozemok zapísaný v PK č. XXX, kat. úz. Č. a podľa jeho úplného

výpisu, parcela s označením mpč. XXX/X nebola jeho súčasťou. V PK č. XXX, kat. úz. Č., bola o. i. vedená parcela mpč. XXX/X a znalec X.. K. K. potvrdil, že parcela s označením mpč. XXX/X sa nachádza úplne mimo priestoru parciel odkupovaných právnym predchodcom žalobcu, z ktorých následne vznikla parcela EN XXX/X. Bez právneho významu považoval poukaz žalovaného na aktuálnu celkovú výmeru nehnuteľností, ktoré sú vo vlastníctve žalobcu a sú zapísané na LV č. XXX, kat. úz. Č., keď podstatnou pre prejednávanú vec je identifikácia predmetných nehnuteľností vykonaná znalcom v znaleckom posudku a to v nadväznosti na geometrický plán z roku 1970, ktorý bol podkladom pri uzatváraní oboch kúpnych zmlúv v roku 1971 a 1974. Bol názoru, že súd prvej inštancie sa správne vypořiadal s námietkou prípadného vydržania sporných nehnuteľností žalovaným, resp. jeho právnym predchodcom a súvisiacou otázkou dobromyseľnosti, keďže je zrejmé, že tieto nehnuteľnosti sú dlhodobo zastavané prístupovou cestou spevnenou asfaltom, ktorá vedie od čerpacej stanice vybudovanej právnym predchodcom žalobcu a o tejto skutočnosti žalovaný pri uzatváraní kúpnej zmluvy mal vedomosť. Uzavrel, že žalobca v priebehu sporu dostatočne objasnil aj situáciu súvisiacu s právoplatne ukončeným konaním Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 5C/450/2011 o zriadenie vecného bremena k danej nehnuteľnosti za náhradu a to v dôsledku existujúceho neprehľadného stavu, ktorý vznikol v nadväznosti na uplatňovanie vlastníckeho práva žalovaného, ktorý sa stal ich vlastníkom na základe kúpnej zmluvy z roku 2008, čo ohrozovalo riadnu prevádzku čerpacej stanice. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie posudzujúce ho podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a zároveň, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola ešte riešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Namietal, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že súdy konali o určovacej žalobe aj napriek tomu, že neexistoval naliehavý právny záujem na tejto žalobe na strane žalobcu, pretože žalobca stratil naliehavý právny záujem na takomto určení, keď na Okresnom súde Vranov nad Topľou sa viedlo súdne konanie medzi tými istými účastníkmi konania, v ktorom sa súčasný žalobca (tiež ako žalobca) domáhal určenia, že sa na pozemku vo vlastníctve žalovaného - zastavanej ploche a nádvori s parcelným číslom XXX/XX vo výmere 320 m², zapísaného na LV č. XXXX v kat. úz. Č., obec C. R. T., okres C. R. T., ktorý spája čerpaciu stanicu so súpisným číslom XXX na parcele č. XXXX/XX zapísanú na LV č. XXX, v k. ú. Č. v obci C. R. T. - s verejnou komunikáciou, zriaďuje vecné bremeno „inrem“ spočívajúce v práve cesty pre účely prístupovej cesty do čerpacej stanice na už existujúcej asfaltovej prístupovej ceste v prospech žalobcu a to za jednorazovú úhradu vo výške 3.200,- eur. Súd prvej inštancie tejto žalobe vyhovel a rozhodol rozsudkom pre uznanie z 20. marca 2014, č. k., 5C 450/2011-107 tak, že určil požadované právo pre žalobcu a týmto rozsudkom došlo k ustáleniu pomerov medzi účastníkmi konania. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/49/2003. Namietal nedostatok vo vykonanom dokazovaní, keď mal za to, že výlučne domnienka slúžila ako základ záverov súdov aj znalca

, ktorý ohľadne podielu 5/8 dospel k dvom odlišným záverom a dokazovaním bolo preukázané, že v kúpnej zmluve z 1. septembra 1971 sa predáva podiel z parcely XXX/X a domnienkou súdneho znalca a aj súdu prvej inštancie má byť preukázané, že v kúpnej zmluve sa predáva podiel z parcely XXX/X. Súd prvej inštancie vlastne po 46 rokoch od uzavretia kúpnej zmluvy opravuje jej znenie a domnienkou mení text zmluvy. Taktiež namietal nesprávne výsledky znaleckého dokazovania a vyslovil svoju nedôveru voči znaleckým zisteniam, keď znalec záver v znaleckom posudku o tom, že žalobca má byť výlučným vlastníkom sporných predmetných nehnuteľností založil na svojom vlastnom predpoklade, a to že podiel 5/8 na parcele č. XXX/X nie je podielom na tejto parcele, ale znalec predpokladá, že si vtedy chcel právny predchodca kúpiť podiel na parcele č. XXX/X, avšak toto nebolo preukázané vykonaným dokazovaním a ani to nevyplýva zo žiadnych listín, keď na kúpnej zmluve je jasne uvedená parcela č. XXX/X. Upriamil pozornosť odvolacieho súdu, že na LV č. XXX, k. ú. Č. má žalobca ako právny titul svojho vlastníctva uvedené : Žiadosť o zápis zmeny názvu, výpis z ob. registra č. sp. Z 1359/2001, Žiadosť o zápis budovy, rozhodnutie o určení súp. čísla č. 17/2007, GP č. 34331450 020/07, č.sp.Z

1668/2007 - 260/07 a v časti „iné údaje” sa uvádza : C. N..Q. P..XXXX J..B..C.;-XX/XX. V úplnom Liste vlastníctva č. XXX, k. ú. Č., ktorý je súčasťou znaleckého posudku znalca, na str. 4 sa v poznámke uvádza: „Kúpa č. GP č. 761-0050-70 zo dňa 24.9.1970”. Znalec X.. K. k tejto nezrovnalosti vysvetľoval, že toto vzniklo niekedy pri novom meraní a mapovaní v kat. úz. Č. a 597 m2 navyše žalobca má z iných parciel, z iných častí. Súd prvej inštancie k tomuto problému zaujal stanovisko, že to bude vecou tých dotknutých vlastníkov (ktorých pozemky vlastní žalobca protiprávne), aby si oni sami chránili svoje vlastníctvo. Za otázky, ktoré v doterajšej praxi dovolacieho súdu neboli riešené považoval otázky 1/ určenie nehnuteľnosti do vlastníctva účastníka konania na základe domnienky súdu, ktorou sa rozdielne posudzuje obsah písomného právneho úkonu vyhotoveného pred 46 rokmi pred prijatím takejto domnienky súdmi, pričom domnienka predstavuje rozhodujúci argument pre zmenu vlastníctva nehnuteľností medzi účastníkmi konania, 2/ určenie účastníkovi konania do vlastníctva vyššiu výmeru vlastníctva nehnuteľností, než akú tento účastník konania už preukázane má zapísanú v katastri nehnuteľností vo svojom výlučnom vlastníctve. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že tvrdenie žalovaného o absencii naliehavého právneho záujmu po zriadení vecného bremena nemôže obstať z dôvodu, že vlastnícke právo a právo k cudzej veci sú dva rozdielne právne inštitúty. Bol názoru, že ak žalobca disponoval právom zodpovedajúcim vecnému bremenu a následne zistil, že mu v skutočnosti patrí k predmetnej veci vlastnícke právo a táto skutočnosť nebola odzrkadená v katastri nehnuteľností, danosť naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva bola daná. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ

uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalovaný vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietal nesprávne zistený skutkový stav, nedostatok v dokazovaní, nesprávne právne posúdenie vecí a nesprávne výsledky znaleckého dokazovania..

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa týka žaloba, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom sporovom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky nimi navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, nie procesných strán. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za vadu zmätočnosti (viď R 125/1999).

15. Dovolací súd konštatuje, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Najvyšší súd v súvislosti s námietkami dovolateľa týkajúcimi sa nedostatkov v procese zisťovania a hodnotenia skutkového stavu konštatuje, že dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, v posudzovanom spore však dovolací súd takúto vadu nezistil.

16. Pokiaľ dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, 9Cdo/86/2020). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

17. Dovolateľ ďalej namieta, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom prevažná väčšina námietok uvedených v dovolaní sa týka právneho posúdenia nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. K tomu dovolací súd uvádza, že najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

18. Žalovaný vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP ďalej namietal postup súdov nižších inštancií, ktoré sa nevysporiadali s jeho námietkou o nesprávnosti znaleckého posudku vypracovaného X.. K..

19. Podľa § 207 ods. 1 vety prvej CSP ak rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky a pre zložitosť posudzovaných otázok nepostačuje postup podľa § 206, súd na návrh nariadi znalecké dokazovanie a ustanoví znalca. Podľa § 209 ods. 1 CSP súkromný znalecký posudok je znalecký posudok predložený stranou bez toho, aby znalecké dokazovanie nariadil súd.

20. Pokiaľ ide o hodnotenie znaleckého posudku ako dôkazu, dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že pravidlá hodnotenia dôkazov sú upravené v článku 15 ako aj v § 191 CSP a spravujú sa teóriou voľného hodnotenia dôkazov. Dôkazy a tvrdenia strán spolu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva zákon. Pri hodnotení znaleckého posudku je vo všeobecnosti prijímaný záver, že hodnoteniu nepodliehajú znalecké závery v zmysle ich odbornej správnosti; súd hodnotí len presvedčivosť posudku, pokiaľ ide o jeho úplnosť vo vzťahu k zadaniu, k zásadám logického myslenia a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi. (viď aj uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/41/2010, 4Cdo/255/2021). Pri hodnotení súkromného znaleckého posudku súdom platia tie isté kritéria, ako pri hodnotení znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca.

21. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštancie v rozhodnutí (bod 11. a 12. odôvodnenia) po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov dospel k záveru, že zo záverov znaleckého posudku č. 4/2013 vyplýva, že po zameraní v prírode znalec zistil, že parcela č. XXXX/XX tvorí prístupovú cestu spevnenú asfaltom a parcela č. XXXX/XX tvorí z časti prístupovú cestu a trávnik tak ako sú zakreslené na obrázku č. 8 predmetného znaleckého posudku. Na základe preskúmania listinných dôkazov a geometrického plánu č. 761-00-50-70 z roku 1970 zistil, že vlastníkom novovytvorených parciel č. XXXX/XX o výmere 278 m² a XXXX/XX o výmere 119 m² je žalobca, resp. bol jeho právny predchodca - Benzinol, n.p. Novo vytvorené parcely XXXX/XX a XXXX/XX tvoria pôvodný diel „a“ z geometrického plánu č. 761-0050-70 o výmere 570 m². Geometrický plánom 761/-0050-70 došlo k majetkoprávnemu usporiadaniu parcely EN XXX/X. Na pojednávaní bol znalec X.. K. K. osobne vypočutý a k veci uviedol, že kardinálny problém, ktorý v celej veci vznikol je ten, že ten istý pozemok, ktorý je predmetom sporu a to parcela č. XXXX/XX a XXXX/XX bola dvakrát predaná. Najskôr bola predaná kúpnopredajnými zmluvami zo 70-tych rokov právnomu predchodcovi žalobcu a neskôr v roku 2008 bola opätovne predaná žalovanému. Pôvodne sa vychádzalo z parcely mpč. XXX/X, ale následne po chybné vykonanom registri obnovenej evidencie pôdy (ROEP) zo strany príslušného štátneho orgánu opätovne nadobudli pozemok právni nástupcovia subjektov, ktorí pôvodne v 70-tych rokoch tieto pozemky odpredali právnomu predchodcovi žalobcu. Následne po nadobudnutí ich opätovne predali žalovanému. Pri konaní ROEP jednoznačne pochybil štátny orgán. Mal dôslednejšie preskúmať, že časť parcely NP č. XXX/X, v geometrickom pláne označená ako diel „a“ správne už nemala byť vo

vlastníctve predávajúcich, ktorí pozemok predali žalovanému, ale mala byť vo vlastníctve Benzinolu, t. j. právneho predchodcu žalobcu. Pri znaleckom skúmaní stotožnil aj parcelu XXX/X, teda tú, ktorá bola v kúpnej zmluve uvedená a znalec zistil, že táto parcela sa nachádza úplne mimo než je lokácia predmetu sporu a preto mal za to, že v označení čísla parcely v kúpnopredajnej zmluve došlo k chybe v písaní v jej označení.

22. Odvolací súd sa v nadväznosti na odvolanie žalovaného venoval vo svojom rozhodnutí námietkam smerujúcim voči znaleckému posudku X.. K. v bodoch 20. a 21. odôvodnenia a uviedol, že podľa záverov znalca X.. K. štátny orgán pri konaní o ROEP v roku 2006 mal dôsledne skúmať, že časť mpč. XXX/X označená v geometrickom pláne z roku 1970 ako diel „a“, už bola kúpnyimi zmluvami z roku 1971 a 1974 odpredaná právnenému predchodcovi žalobcu a stala sa tak súčasťou pôvodnej parcely EN č. XXX/X, kat. úz. Č.. Odvolací súd sa ďalej zhodol so závermi súdu prvej inštancie, že pokiaľ sa v kúpnej zmluve z 1. septembra 1971 uvádza označenie odpredávanej parcely mpč. XXX/X, reálne išlo o parcelu s označením mpč. XXX/X, kat. úz. Č., keď uvedené plynie zo súdom prvej inštancie spomínanej chronológie uzatvárania jednotlivých právnych úkonov (kúpna zmluva z 1. septembra 1971, darovacia zmluva z 24. novembra 1971, kúpna zmluva z 8. januára 1974). V tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať aj na to, že predmetom oboch kúpnych zmlúv bol výlučne pozemok zapísaný v PK č. XXX, kat. úz. Č. a podľa jeho úplného výpisu, parcela s označením mpč. XXX/X nebola jeho súčasťou. V PK č. XXX, kat. úz. Č., bola o. i. vedená parcela mpč. XXX/X a znalec X.. K. K. Q. potvrdil, že parcela s označením mpč. XXX/X sa nachádza úplne mimo priestoru parciel odkupovaných právnym predchodcom žalobcu, z ktorých následne vznikla parcela EN XXX/X.

23. Dovolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že v posudzovanej veci nedošlo pri hodnotení vykonaného znaleckého dokazovania k ústavnoprávnym deficitom, súdy nižších inštancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania a to najmä s princípom formálnej pravdy (§ 185 CSP) a zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP). Súd prvej inštancie dôsledne aplikoval kritériá vyžadujúce pri hodnotení znaleckého posudku a náležite zdôvodnil, prečo vychádzal zo záverov znaleckého posudku X.. K. K. z hľadiska presvedčivosti, keď uviedol, že parcela XXX/X, teda tá, ktorá bola v kúpnej zmluve uvedená sa nachádza úplne mimo než je lokácia predmetu sporu a v označení čísla parcely v kúpnopredajnej zmluve došlo k chybe v písaní v jej označení. Vec prejednávajúci senát zároveň považuje znalecký posudok X.. K. za presvedčivý, zákonný a zodpovedajúci zadaniu, pritom obsahujúci všetky náležitosti v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 382/2004 Z. z. Dovolací súd navyše zdôrazňuje, že znalecký posudok je jedným z dôkazných prostriedkov, ktorý súd hodnotí ako každý iný dôkaz podľa § 191 CSP.

24. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplyva.

25. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore

nezistil.

26. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplyva.

27. Žalovaný prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval i z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

28. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Relevanciu podľa tohto ustanovenia má len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípadu) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

29. Žalovaný tvrdí, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázky a/ určenie nehnuteľnosti do vlastníctva účastníka konania na základe domnienky súdu, ktorou sa rozdielne posudzuje obsah písomného právneho úkonu vyhotoveného pred 46 rokmi pred prijatím takejto domnienky súdmi, pričom domnienka predstavuje rozhodujúci argument pre zmenu vlastníctva nehnuteľností medzi účastníkmi konania, b/ určenie účastníkovi konania do vlastníctva vyššiu výmeru vlastníctva nehnuteľností, než akú tento účastník konania už preukázane má zapísanú v katastri nehnuteľností vo svojom výlučnom vlastníctve.

30. Dovolací súd zdôrazňuje, že nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 písm. b/ CSP je, že ide o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

31. Osobitne významným znakom otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je jej zásadný právny význam. Aj za účinnosti nových civilných predpisov je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre tú ktorú prejednávajú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (1Cdo/132/2009, 2Cdo/71/2010, 3Cdo/51/2006, 4Cdo/151/1998, 5Cdo/1/2010, 7Cdo/117/2011). Účelom § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dosiahnuť vyriešenie dosiaľ ešte nevyriešenej právnej otázky (a „zaplnením bielych miest doterajšieho rozhodovania odvolacieho súdu prispieť k vytvoreniu jeho ustálenej rozhodovacej praxe“).

32. Naostatok treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je relevantná len otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky vyššie uvedené znaky. Ak z týchto znakov chýba čo i len jeden, nemôže byť dovolanie procesne prípustné.

33. Pre účely ďalšieho výkladu dovolací súd uvádza, že vo všeobecnosti platí, že ak niektorý zákon podmieňuje vznik určitého nároku kumulatívnym splnením viacerých predpokladov, súd žalobe vyhovie iba vtedy, keď sú dané všetky zákonom stanovené predpoklady vzniku nároku, inak žalobu zamietne. Pokiaľ súd žalobe uplatňujúcej taký nárok vyhovie, pre úspech dovolania žalovaného stačí, ak v procesne prípustnom dovolaní dôvodne spochybni správnosť riešenia právnej otázky týkajúcej sa čo aj len jedného z viacerých predpokladov. Iná situácia ale nastáva, keď súd žalobu týkajúcu sa takého nároku zamietne. Žalobca vtedy ako dovolateľ dosiahne v dovolacom konaní úspech len ak opodstatnene spochybni správnosť riešenia buď tej jedinej právnej otázky, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho

súdu, alebo súčasne všetkých tých otázok, na riešení ktorých spočívalo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

34. Vychádzajúc z obsahu spisu a z obsahu rozhodnutí súdov nižších inštancií, súd prvej inštancie zdôraznil, že v kúpnej zmluve išlo len o chybu v písaní a správne v nej malo byť uvedené parcelné číslo 383/2, čo preukazuje aj samotná chronológia a logická následnosť uzatváraných právnych úkonov, ktorými žalobca uvedené pozemky nadobúdal, keď kúpnu zmluvou z 1. septembra 1971 nadobudol prvú 5/8 časti pozemku, nakoľko predávajúca K. I. tento podiel vlastnila z právnych titulov dedenia z rokov 1914 - 1916 a kúpnu zmluvou z roku 1937. Z rovnakých právnych titulov nadobudol 3/8 podiel na uvedených pozemkoch aj jej brat K. S., ktorý darovacou zmluvou z 24. novembra 1971 tento svoj podiel 3/8 na svojom pozemku previedol na svoju sestru K. I., rod. S.. Vzhľadom na štátny režim, ktorý v danom čase v ČSSR panoval, ktorý obmedzoval vlastnícke právo i nakladanie s ním, bol tento postup - prevod podielu brata žijúceho v USA darovaním na sestru žijúcu v ČSST pochopiteľný. Tá sa tak stala vlastníčkou aj zvyšného 3/8 podielu na predmete sporu, s ktorým mohla voľne v plnej miere nakladať a scudzovať ho. Následne tak ďalším právnym úkonom a to kúpnu zmluvou z 8. januára 1974 tento podiel previedla na právneho predchodcu žalobcu. Z logiky veci a chronológie týchto právnych úkonov preto jasne vyplýva, že v kúpnej zmluve z 1. septembra 1971 skutočne ide o chybu v písaní a parcelné číslo prevádzaného pozemku, resp. 5/8 podielu na ňom mal byť XXX/X.

35. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že predmetom oboch kúpnych zmlúv bol výlučne pozemok zapísaný v PK č. XXX, kat. úz. Č. a podľa jeho úplného výpisu parcela s označením mpč. XXX/X nebola jeho súčasťou. V PK č. XXX kat. úz. Č. bola o. i. vedená parc. mpč. XXX/X a znalec X. K. K. potvrdil, že parcela s označením mpč. XXX/X sa nachádza úplne mimo priestoru parciel odkupovaných právnych predchodcom žalobcu, z ktorých následne vznikla parcela EN XXX/X.

36. Z uvedeného je nepochybné, že súdy nižších inštancií nezaložili svoje rozhodnutie na základe domnienky (ako tvrdí dovolateľ), ale ich rozhodnutia vychádzajú zo skutočnosti, že išlo len o chybu v písaní, čo vyplynulo z výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré náležitým spôsobom oba súdy nižších inštancií zdôvodnili predovšetkým samotnou chronológiou a logickou následnosťou uzatváraných právnych úkonov, ktorými žalobca uvedené pozemky nadobúdal. Z tohto dôvodu preto v kúpnopredajnej zmluve z 1. septembra 1971 došlo k chybe v písaní a parcelné číslo prevádzaného pozemku, resp. 5/8 podielu na ňom mal byť XXX/X. Hodnotiac vyššie uvedené preto neprichádza do úvahy argumentácia dovolateľa ako vyriešenie nezodpovedanej otázky v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v ním formulovanom znení: určenie nehnuteľnosti do vlastníctva účastníka konania na základe domnienky súdu, ktorou sa rozdielne posudzuje obsah písomného právneho úkonu vyhotoveného pred 46 rokmi pred prijatím takejto domnienky súdmi, pričom domnienka predstavuje rozhodujúci argument pre zmenu vlastníctva nehnuteľností medzi účastníkmi konania.

37. Pokiaľ dovolateľ považoval v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neriešenú otázku, či je možné určiť účastníkovi konania do vlastníctva vyššiu výmeru vlastníctva nehnuteľností, než akú tento účastník konania už preukázane má zapísanú v katastri nehnuteľností vo svojom výlučnom vlastníctve táto by mohla mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP iba vtedy, ak by výsledok jej riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) odvolacím súdom predstavoval jediný a výlučný dôvod, pre ktorý bolo žalobe vyhovie. Žalovaný ale túto otázku nastolil v inej situácii, v ktorej vyhovie žaloby opodstatňoval samotný záver súdu, že ...právny predchodca žalobcu nadobudol predmetnú nehnuteľnosť kúpnyimi zmluvami z roku 1971 a 1974. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že ak je v kúpnej zmluve z 1. septembra 1971 uvedené iné parcelné číslo pozemku a to XXX/X, ide len o zrejmu chybu v písaní v tejto zmluve, keď správne malo byť uvedené číslo parcely XXX/X, čo preukazuje aj samotná chronológia a logická následnosť uzatváraných právnych úkonov, ktorými právny predchodca žalobcu uvedené pozemky nadobúdal. Predmetná „dovolacia“ otázka sa teda v okolnostiach tohto dovolacieho konania netýkala takého záveru, výlučne na ktorom spočíva dovolaním napadnuté rozhodnutie. Takto dovolateľom nastolená otázka má v danom prípade povahu (len) akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Pritom cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu

ochranu právam, nie riešiť teoretické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán.

38. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol v časti namietajúcej vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP) ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné podľa § 447 písm. c/ CSP a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. f/ CSP.

39. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalobcu v dovolacom konaní, ktorému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

40. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.